

De redding van
Roan

In de serie Gouden paarden zijn verschenen:

Aurea, de wilde pony

De zoektocht van Pico

Maisa, de dappere arabier

De ontsnapping van Rafal

De droom van Fabio

De redding van Roan

*Actuele informatie over Kluitman-boeken
kun je vinden op kluitman.nl*

De redding van
Roan

Christine Linneweer

KLUITMAN

Roan en Janke



Roan had hen natuurlijk wel al aan horen komen. Het geluid dat het autootje maakt herkent hij uit duizenden. Maar net als elke andere dag is Roan toch weer blij om Dieuwertje binnen te zien komen in de stal. Hij hinnikt hard naar haar als ze richting de zadelkamer loopt.

‘Dag Roan, wat maak je je weer druk,’ lacht ze als ze naar de fraaie Friese ruïn kijkt, die staat te trappelen voor de deur van zijn box. Zijn oren steken net boven de enorme bos manen uit en zijn strak op Dieuwertje gericht. Dieuwertjes beste vriendin Jitske, die ook net is gearriveerd, geeft Dieuwertje een flinke pets op haar schouder. ‘Hij wil met je knuffelen, natuurlijk. Schiet toch eens een beetje op!’ grijnst ze.

Dieuwertje lacht naar haar. ‘Ja, natuurlijk. Maar mag ik eerst even mijn jas ophangen?’

Jitske kijkt naar Roan. Die vindt het inderdaad te lang duren. Zachtjes tikt hij een keer ongeduldig met zijn voet tegen de deur. Heel zachtjes, want hij weet dat Dieuwertje het niet leuk vindt als hij dat hard doet.

‘Als je je jas nog wilt ophangen, moet je het snel doen,’ roept

Jitske naar Dieuwertje, die inmiddels in de zadelkamer is verdwenen. Zelf loopt Jitske wat verder de stal in. Ze gaat naar haar eigen paard, Fast Star, die wat verder achterin staat.

Binnen een paar tellen is Dieuwertje terug in de stal. Roan snuift. Zijn ogen stralen. Ze komt voor zijn box staan, en eindelijk drukt Roan zijn neus in haar handen. Dieuwertje aait hem zacht over de zijkant van zijn hals en woelt daarna door zijn enorme maantop, die zijn hele hoofd bedekt. ‘Dag jochie. Alles goed met jou?’ vraagt ze aan hem.

Roan drukt zijn neus in haar nek. Dieuwertje giechelt. Grappig, vindt Roan. Dat ze er nog altijd om moet lachen als ik dat doe. Hij blaast zacht in haar gezicht en gaat dan met zijn bovenlip door haar woeste bos blonde krullen. Die zijn door de wind al helemaal in de war geraakt en dat wordt door Roans actie nog erger. De blauwe ogen van het meisje stralen. Door de zon is ze al een beetje bruin geworden en de sproetjes op haar neus steken daartegen af. In haar oren draagt ze altijd gouden ringetjes. Haar voortanden staan een beetje scheef, maar dat vindt Roan wel leuk. Hij vindt haar het mooiste meisje van de stal.

Dieuwertje geeft de inktzwarte Fries nog een klopje op zijn hals en doet dan een stapje achteruit. ‘Je bent een boef,’ zegt ze tegen haar paard, terwijl ze met haar vingers door haar haren kamt.

Dieuwertjes moeder, Hinke, is ook de stal binnengekomen. Ze is lang en slank. Ze heeft dezelfde blonde krullen als Dieuwertje, maar haar haar is wel een stuk korter. Ze lijken erg veel op elkaar.

Roan weet niet of Dieuwertje ook op haar vader lijkt, want die heeft hij nooit gezien. Hij weet dat hij in Amerika woont en dat hij daar al naartoe is vertrokken toen Hinke nog maar net zwanger was van Dieuwertje. Laatst vroeg Jitske Dieuwertje naar haar vader, maar toen vertelde Dieuwertje dat ze nooit contact met hem heeft gehad.

Dieuwertjes moeder loopt de gang in. Een paar boxen verder buigt ze zich over de deur van een extra grote box. 'Hallo meisjes,' fluistert ze. 'Moet je dochter nog even slapen, Janke?' vraagt ze aan de oude merrie. Roan begrijpt dat het veulen van twee dagen oud languit op de grond van de box van hun moeder ligt. Hij kan het niet zien, maar weet toch precies hoe dat eruitziet. Hoe vaak heeft hij zelf niet zo bij haar in het stro liggen slapen?

Janke steekt haar hoofd over de deur. De oude merrie schuurt zacht met haar hoofd tegen het T-shirt van Dieuwertjes moeder. Janke wordt al behoorlijk grijs op haar voorhoofd. Ze is dan ook al bijna twintig jaar oud. Maar ze is nog altijd kerngezond. Roan hinnikt laag naar haar. Janke hinnikt zacht terug.

Gisteren heeft Roan het merrieveulen voor het eerst gezien, toen Dieuwertje en haar moeder de merrie en het veulen voor het eerst samen naar buiten brachten. Hij vond dat het veulen opvallend lange benen heeft, maar dat vindt hij elke keer als er een veulen is geboren. Veulens zijn net spinnen, vindt Roan: een klein lijfje en hele lange poten.

Gelukkig was de geboorte vlot en goed verlopen. Dieuwertjes moeder was erbij. Ze zat in de box van Janke, maar de

merrie had geen hulp nodig. Het veulen was er snel. En het stond ook al vlug op de benen, op zoek naar de melk die ze nodig had.

Dieuwertje komt naast haar moeder staan. 'Wat gaan we vandaag doen, mam? Janke en haar dochter een poosje in de wei zetten? Dan ga ik daarna met Jitske een buitenrit maken.'

'Daar heb ik wel zin in,' meldt Jitske van achter uit de stal.

Dieuwertjes moeder knikt. 'Goed idee. Jullie kunnen misschien wel naar De Fluessen rijden en daar een stukje door het water gaan. Dat vindt Roan altijd leuk.'

Roan knikt verwoed. Ja, door het water rijden. Dat vindt hij helemaal het einde! Water tot ongeveer aan je knieën. En weet je wat dan leuk is? Spetteren. Met je voorbeen op het water slaan tot er waterdruppels aan je oren hangen.

Jitske vindt het een goed plan. 'Ja. Alleen moet Dieuwertje dan zorgen dat Roan niet gaat spetteren. Dan wil Fast Star er ook vast wel in.'

Dieuwertje lacht hardop. Roan vindt het ook grappig. De vorige keer had hij ook gespetterd. Toen was Fast Star snel naar de kant gegaan, want daar vond zij niks aan. Jitske vindt het ook leuk, want die lacht nu even hard mee.

Samen halen Dieuwertje en haar moeder de halsters voor Janke en het veulen. 'Heb je al een naam bedacht voor het veulen, mam? We kunnen haar niet altijd 'de dochter van Janke' blijven noemen. Er moet toch wel een goede Friese meisjesnaam voor haar te bedenken zijn?' vraagt Dieuwertje.

Terwijl Dieuwertjes moeder het halster omdoet bij Janke, schudt ze haar hoofd. 'Het is altijd lastig om een naam te

verzinnen voor een Fries veulentje. Pake kon dat als geen ander. Hij zag het veulen en dan schudde hij er altijd zo een uit zijn mouw. Weet je nog dat hij Roan voor het eerst zag? Hij keek over de boxdeur en zuchtte diep. ‘Wat een prachtig veulentje,’ zei hij. ‘Dat moeten we maar Roan noemen. Dat betekent raaf. Dat past echt bij hem.’

Dieuwertje knikt langzaam.

Roan kijkt naar hen. Hij ziet dat er een verdrietige trek over hun gezichten glijdt. Dat begrijpt hij best. Roan is gefokt door Dieuwertjes opa; een opa wordt in Friesland altijd pake genoemd. Reitse Woudstra was vroeger een bekende fokker van Friese paarden in Friesland. En Janke was zijn lievelingsmerrie. Hij was ontzettend gek op haar. Al haar merrieveulens hield hij, maar de hengstveulens werden altijd verkocht. De enige die hij niet verkocht had, was Roan. Want kort nadat Roan geboren was, overleed pake Woudstra. Zomaar van het ene op het andere moment was hij er niet meer. Roan snapte er destijds niets van. Later had hij wel begrepen dat de man een hartaanval had gekregen.

Nadat hij was overleden, hadden Dieuwertje en haar moeder alleen elkaar nog als familie. Dieuwertje had haar oma namelijk nooit gekend. Die was al overleden toen haar moeder nog maar dertien jaar was, en Hinke was enig kind.

Dieuwertje was nog maar zes jaar toen haar pake overleed, maar ze had een goede band met hem. Als zijn dochter en kleindochter op visite waren, ging hij met hen bij de paardjes kijken. Dieuwertje was tot zijn grote plezier al op jonge leeftijd besmet met het ‘paardenvirus’. ‘Net haar moeder,’ zei hij vaak.

Roan kan zich niet veel meer van hem herinneren, maar Janke heeft hem verteld dat het lang niet altijd gemakkelijk was om met Reitse Woudstra om te gaan. Hij was een norske Friese boer. Alleen voor de paarden en voor zijn dochter en kleindochter was hij vriendelijk.

Dieuwertjes moeder was destijds natuurlijk erg verdrietig omdat ze haar vader moest missen. Bovendien zat ze na zijn dood ook direct in de problemen. Want hoe moest het nu verder? Reitse was altijd boer geweest, maar zijn dochter was iets heel anders gaan doen. Ze had een opleiding tot dokters-assistente gevolgd en werkte bij een huisarts in het dorp. Zij zag geen kans om de boerderij voort te zetten.

Bovendien bleek Dieuwertjes opa flink wat schulden te hebben achtergelaten. De boerderij moest dus verkocht worden, en alle paarden ook. Reitse had wel tien Friese fokmerries met veulens in de stal en de weides van zijn boerderij. Maar zonder de boerderij kon Dieuwertjes moeder die niet allemaal houden. De paarden kregen stuk voor stuk een nieuwe eigenaar. Dat bleek helemaal niet zo lastig, want dankzij de goede naam van Reitse als fokker van Friese paarden, kwamen er genoeg fokkers uit de omgeving vragen of Dieuwertjes moeder een van de merries wilde verkopen. Het enige paard dat ze niet wilde verkopen, was Janke. Veel fokkers vonden dat jammer, omdat Janke echt een fantastische fokmerrie is. Maar zij begrepen ook wel dat ze nu juist die merrie zelf wilde houden. Vervolgens werden ook de boerderij en het andere vee verkocht.

Dieuwertje en haar moeder woonden in een klein huisje in

het dorp en dus moesten ze op zoek naar een plekje voor Janke en haar veulen Roan. Ze zochten op verschillende plaatsen in de buurt, maar vonden niets wat geschikt was. Tot Dieuwertjes moeder via de dokter, die erg met haar meeleeft, bij Jelle Faber terecht kwam. Eigenlijk veranderde er voor Roan en Janke niet zo veel, want deze pensionstal is in een boerderij, net als die van Reitse Woudstra. Ook hier staan de paarden in de stal van een kop-hals-romp-boerderij. Alleen staan hier behalve een aantal Friese paarden ook paarden van andere rassen in de stal. Fast Star, bijvoorbeeld, is een draver. En er staan ook rijpaarden en tuigpaarden.

Roan groeide dus op in de stal van Jelle Faber, en toen hij oud genoeg was, kreeg hij zijn eigen box. Al vanaf het begin had hij iets speciaals met Dieuwertje en ze groeiden steeds meer naar elkaar toe. Dieuwertje en haar moeder maakten hem samen zadelmak, maar daarna werd hij alleen door Dieuwertje bereden. Dieuwertjes moeder had de speciale band tussen Roan en haar dochter natuurlijk wel opgemerkt.

Hinke besloot Janke weer te laten dekken. Niet alleen omdat ze toch niet meer op de oude merrie kon rijden, maar ook omdat Janke er zo van genoot om een veulentje te hebben. Bovendien leverde de verkoop van het veulen wat extra geld op. En dat hadden ze wel nodig, met twee paarden in de pensionstal.

Hoewel dit allemaal alweer zes jaar geleden is gebeurd, praten Dieuwertje en haar moeder nog vaak over pake Woudstra. Zoals nu, nu ze een naam zoeken voor het kleine zwarte merrieveulen.